

12 RÖPIRAT.

Budapest 1886. október

VII. évfolyam

I. füzet.

Az antiszemita pártok szövetkezése a választásokra és az októberi országos értekezlet.

F. é. szeptember hó végével, a központtal összeköttetéseket fentartó elvbarátokhoz, főleg pedig azokhoz, a kikről tudva van, hogy a jövő évi általános képviseléválasztások alkalmával antiszemita képviselőjelöltekül szándékoznak fellépni, – bizalmas meghívólevél kíséretében a következő értesítés lőn megküldve:

„A mérsékelt ellenzéki antiszemita és 48-as függetlenségi antiszemita elveket valló képviselők bizalmas értekezletet tartottak a jövő általános képviseléválasztások alatt követendő eljárásuk megállapítása végett. Egyhangúlag abban állapotok meg, hogy elveiknek és különálló politikai pártállásuknak teljes épségben való fenntartása mellett, közös antiszemita elvi és ellenzéki céljaiknak sikere érdekében, az általános választásokra szövetkeznek.

A szövetkezés célja a közelgő általános képviseléválasztásoknak közös egyetértéssel való vezetése s egymásnak a kerületekben való kölcsönös támogatása.

A szövetkezet szervezési munkálatainak megállapítása céljából f. 1886. évi október hó 28. és 29-ik napjaira Budapestre bizalmas jellegű országos értekezlet hivatik egybe.

Az értekezletet előkészítő bizottság „ Országgyűlési antiszemita végrehajtó bizottsága cím alatt Budapesten központi irodát tart fenn, a hova a levelezések és tudakozódások intézendők s a hol a most említett értekezlet is megtartatni fog.

Az előkészítő bizottság tagjai: a mérsékelt ellenzéki antiszemita-párt részéről: B. Andreánszky Gábor, Csúzy Pál, Istóczy Győző, Dr. Komlóssy Ferencz, Dr. Nendtvich Károly. A 48-as függetlenségi antiszemita-párt részéről: Dr. Rácz Géza, Szemnecz Emil, Vadnay Andor, Veres József, Verhovay Gyula.”

Amint e tényből t. olvasóink láthatják, elvégre érvényesült az antiszemita képviselők közt az a felfogás, a mely mellett mi már egy év óta állást foglaltunk, hogy t. i. az antiszemitizmus

jövő győzelme érdekében egyenesen parancsoló szükségesség, hogy a kétféle politikai irány, a melyhez az antiszemita képviselők tartoznak, – kifejezésre is jusson, mert a volt koalícióban a politikai nézetkülönbségek teljesen elmosódván, az antiszemita képviselők ki voltak téve annak a különben alaptalan vádnak, hogy ők politikailag elvtelen emberek.

Nekünk antiszemitáknak első célunknak annak kellvén lenni, hogy az egész ellenzékot antiszemitává tegyük, szükséges volt & közjogi alapon álló antiszemitáknak világosan a mérsékelt ellenzéki párt álláspontjára helyezkedniök, a függetlenségi antiszemitáknak pedig világosan a 48-as függetlenségi párt álláspontjára lielyezkedniök, s ekkép a két nagy ellenzéki párttal saját politikai bázisukon felvenni a versenyt, amely versenyben, lévén ők zsidóbarátok, mi pedig zsidóellenesek, a nép előtt a választásoknál okvetlenül mi leendünk a győztesek.

A másik nagy eredménye a két külön politikai álláspont hangsúlyozásának az fog lenni, hogy ezen az alapon elegendő számmal képviselőjelölteket is kapunk; – mert maguknak antiszemitákká való deklarálása mellett, mérsékelt ellenzéki, illetve függetlenségi politikai álláspontjuk legkisebb csorbát se fog szenvedni, a mire pedig önérzetes, elvszilárd férfiak természetesen nagy súlyt helyeznek és méltán.

Maga a kormánypárti „Nemzet” oda nyilatkozott az 1884-ki választások után, hogy az antiszemita képviselők „ea;y kissé ügyesebb vezetés mellett” kétszer annyian jöhettek volna be a parlamentbe, mint a hogy bejöttek. Hát a „Nemzet” részben tévedett. Nem a vezetésben volt tulajdonképen a hiba, hanem abban, hogy nem kaptunk elegendő számmal képviselőjelölteket. Igaz, hogy ennek főoka a politikai elv nélküli akkori koalíció volt; de e szervezkedési formát csekély számunknál fogva 1883-84-ben nem nélkülözhattük.

Most azonban belátva akkori hibánkat, de megszaporodott számunk mellett is, iparkodtunk olyan szervezést adni a magyar antiszemitizmusnak, hogy az 1887-ki választásoknál megint jelölthiányban ne szenvedjünk.

És az 1887-ki választásoknál nem is fogunk jelölthiányban szenvedni, a minek egyik főoka az elől ismertetett szervezkedési fonna, a mely egyrésztől biztosítja a magyar antiszemitizmus részére azt a taktikai elvet, hogy „Getrennt marschiren, vereint schlagen”, (különválva menni, egyesülve verni az ellenséget.) másrésztől pedig, daczára annak, hogy illető külön politikai pártállásunk hangsúlyozva van, – a szövetkezetben mint antiszemita-

elvtársak, egyetértésben s barátságban fogunk közreműködni közös célunk: az antiszemizmus diadalra juttatásában.

Máris igen számosan jelentkeztek tekintélyes, népszerű férfiak az antiszemita képviselő-jelöltségre, s hisszük, hogy a tavaszig legalább is *kétszáz* jelöltünk fel lesz állítva a kerületekben, a kik közül reméljük száz-százötven biztosan meg is fog választatni, s akkor aztán a jövő országgyűlésen majd másképp fog a parlamenti akció is vitethetni részünkről, mint vitethetik most, a mikor a 16 antiszemita képviselőre, mint csekély töredékre se a kormány és pártja, se a két agyarkodó filozemita ellenzék nem is hederít, úgy hogy az antiszemita képviselők látva, hogy beszédeikkel, javaslataikkal csak borsót hánynak a képviselőház falára, – a parlamenti élénkebb akciótól is mindinkább elment a kedvük; a mi nem is csoda. S azért főtörekvésük minél nagyobb számú antiszemita képviselő beválasztása levén, tevékenységüket legfőképp a kerületek szervezésére irányozzák.

A f. hó 28. és 29-ki országos bizalmas értekezlet a szervezkedés ügyében döntő szerepet fog vinni. Azért ennek sikerét előmozdítani, legyen most legelső s legfőbb teendőnk. A kik tehát meghívót kaptak, tartsák hazafiúi kötelességüknek az értekezleten megjelenni. Azok pedig, a kik eddig meghívót nem kaptak, de erre igényt tartanak, és részt akarnak venni az értekezleten, szíveskedjenek e végből pár sorral, (e füzetek szerkesztője f. hó 20–25-ike közt Budapestről távol levén,) dr. Ráczy Géza képviselő úrhoz fordulni s a meghívó részükre azonnal megküldetni fog.

Ugyancsak az októberi értekezletre nézve *Verhovay Gyula* lapja, a „*Függetlenség*” f. hó 10-ki számában a következőket írja:

„Előkészület a választásokra.

Mint azt olvasóink előtt annak idejében közöltük, a függetlenségi és mérsékelt ellenzéki antiszemita elveket valló képviselők egyik értekezletükön abban állapodtak meg, hogy elveiknek és különálló politikai pártállásuknak teljes épségben való fentartása mellett, közös antiszemita elvi és ellenzéki céljaiknak sikere érdekében az általános választásokra szövetkeznek.

E szövetkezésnek a célja a közelgő általános képviselőválasztásoknak közös egyetértéssel való vezetése s egymásnak a kerületekben való kölcsönös támogatása.

Az ez irányban megállapodásra jutott értekezlet egyúttal, a mint szintén közöltük, elhatározta, hogy meghitt embereit, vagy a

meghitt emberei által ilyenekül ajánlottakat okt. 28. és 29. napjaira Budapestre bizalmas értekezletre hívja össze.

Az előkészítő bizottság szétküldötte a leveleket „bizalmas” megjelöléssel, ilyenekül ismert elvbarátaihoz.

A levelekre az ország minden részéből azon értesítést kapják az előkészítő bizottság tagjai, hogy általában véve mindenütt megfogyott a nép bizalma a különböző név alatt működő többi ellenzéki pártok iránt, *csakis a függetlenségi vagy helyenkint a mérsékelt ellenzéki antiszemita pártnak van biztos talaja.*

A beérkezett értesítések nagy része ismertetvén a kerületek viszonyait, rámutat arra is, hogy sok helyen az ellenzék iránt, azok működésének *meddősege* miatt, megcsökkenvén a bizalom és lelkesedés, e kerületeket az ellenzék számára megtartani csakis a zsidó-kérdést, mint programot kitűző zászlóval lehet.

Mindez örvendetes híreket jegyzékbe foglalta a tegnap Istóczy Győzőnél tanácskozó előkészítő bizottság. E tanácskozás alatt szóba jöttek az október 28-29-iki értekezlet elé terjesztendő indítványok. Valamennyire nézve egyhangú volt a megállapodás.

A bizalmas jellegű értekezlet meghívottjai közt az ismerkedés október 28-ikán lesz a „Fehér ló” szállodában, október 29-ikén lesz az értekezlet.

Meghívót néhány oly orsz. képviselő is kapott, kiket vagy azért választottak meg a múlt általános választásokkor, mert antiszemita elveket vallottak, vagy oly kerületekben léptették őket fel, a hol megkívánták, hogy e párthoz csatlakozzanak. Szükséges volt e meghívók elküldése a helyzet és színvallás tisztázása végett, de szükséges volt azért is, mert voltak e képviselők közt, kik ezt maguk kívánták.

Ez is mutatja, hogy a függetlenségi és mérsékelt ellenzéki antiszemiták választási célokra alakult szövetsége komolyan készül neki látni a választási akciónak és minden irányban tisztázni akarja a helyzetet.”

A bukaresti nemzetközi antiszemita kongresszus határozatai.

A f. é. szeptember 7-kén és köv. napjain Bukarestben tartott nemzetközi antiszemita kongresszus a román fővárosi előkelő közönség élénk részvétele mellett ment végbe.

A kongresszus elnöke *Gheryely* szenátor volt. Külföldiek voltak: Franciaországból *De Biez* hírlapíró, a kinek jeles művéből

jelen számunkban a második mutatványt hozzuk; Magyarországból pedig *gróf Klebelsberg Zdenkó, dr. Komlóssy Ferencz* országgyűlési képviselő s *Petrovay Ádám*. A román résztvevők közül kitűnt különösen *Butculescu* romániai országgyűlési képviselő. Németországból küldtek ugyan egy sereg távsürgönyt a kongresszushoz, de személyesen senki se jelent meg. Tán a francziáknak a kongresszus iránti érdeklődése tartotta vissza a német antiszemitékat a részvételtől.

No de a németek nélkül is megtörtént a kongresszus és pedig szép eredménnyel.

Mindenekelőtt nagy vívmány az, hogy a kongresszus, ellensúlyozásául a Parisban székelő „Alliance israélite universelle”-nek, kimondotta, hogy ugyancsak Parisban az „Alliance anti-israélite universelle” szervezendő, ennek elnökéül *Drumont Edét* választván meg a ki egy újabb antiszemitikus művén dolgozva, e miatt akadályozva volt a megjelenésben, de levélben üdvözölte a kongresszust. Kimondotta továbbá, hogy a jövő év őszére *Parisba* fog összehívni a legközelebbi nemzetközi antiszemita kongresszus. Ez a párisi egyetemes antiszemita kongresszus fogja előreláthatólag a fordulópontot képezni az európai zsidókérdésben; mert Paris adja a czivilizált világnak a bonton-t s a divatot, s a mik ott határozatba mennek, azok visszhangozni fognak az egész művelt világban.

A kongresszus elvi megállapodásokra is jutott, a melyeket az „Etoile Roumaine” című lap után a következőkben közlünk:

„A Bukarestben 1886. évi szeptember 7., 8. és 9-ikén egybegyűlt antiszemita kongresszus a következő határozatokat fogadta el:

I. A Bukarestben tartott nemzetközi antiszemita kongresszus elfn gadjja és magáévá teszi az 1882-ik évben Drezdában tartott kongresszus által hozott határozatokat.

II. A Bukarestben összegyűlt nemzetközi antiszemita kongresszus elfogadja s kötelezi magát terjeszteni és végrehajtani a következőket:

1. *A zsidók méltatlanoknak jelentetnek ki arra, hogy tovább is Euró' ipában, ennék népei közt maradhassanak.*

2. Azon időpontig, a mig eszközök találatnak arra nézve, hogy *a zsidók az európai államokból kiűzessenek*, – a kongresszus felhívja a Franciaországban, Magyarországon, Romániában és mindazon többi államokban levő elvtársakat, a mely államok ezen határozatokhoz hozzájárulni fognak, hogy követeljék kormányaiktól és parlamentjeiktől:

a) Hogy a zsidóknak se az állam, se a megyék, se a községek által semmiféle koncesszió ne adassék, semmiféle formában.

b) Hogy semmiféle fizetéses hivatal ne adassék a zsidóknak, se -az állam, se a megyék, se a községek, se a biztosító társulatok, se a bankok stb. által.

c) A zsidók tiltassanak el földbirtok vételétől; ne szabadjon nekik földeket, házakat, malmokat, vendéglőket és korcsmákat bérbe venni, illetve megtiltatik ezeket zsidóknak bérbeadni.

d) A zsidóknak tiltassék meg vendéglőket, korcsmákat, kávéházakat, serfőzdeket, szeszgyárat tartaniok, és tiltassék meg nekik, hogy pékek, fűszerkereskedők, gabnakereskedők, orvosok és gyógyszerek lehessenek.

e) *Valamennyi keresztény felekezet papjai felhívandók arra, hogy terjeszszék ezen eszméket híveik körében, a tanárok és tanítók pedig terjeszszék ugyanezen eszméket az iskolában,* és egyszersmind felhívjanak mindenkit arra, hogy semmit se vásároljanak zsidóknál és zsidót ne vegyenek szolgálatukba.

f) Mindazoknak a nemzeteknek, a melyek ezen határozatokhoz hozzájárulnak, kormányaiknál lépéseket kell tenniök arra nézve, hogy ezen értelemben törvények hozassanak, s náluk bizottságok alakítandók, a melyek tömeges kérvények útján ezen határozmányok alkalmazását követetik.”

A magyar delegáltaknak a kongresszuson való részvétele igen kellemesen hangolta a romániai irányadó köröket is, mert ebből meggyőződtek arról, hogy a magyarok Romániának legégetőbb baján, a zsidó-kalamitáson segíteni akarnak. Ekként az antiszemitizmus oly közös találkozási pontjává vált a magyaroknak és a románoknak, a mely az utóbbiaknál ellenünk az újabb időben nyilvánult ellenszenvet is nemcsak hogy mérsékelte, de sőt irányunkban magyarok irányában barátságos érzelmmé változtatta át. S ezért a Bukarestben megjelent három magyar delegátus külpolitikai tekintetben is érdemeket szerzett a haza iránt.

Ezen, irányunkban a román antiszemita körökben nyilvánult jóindulatnak egyik bizonyítéka volt az az üdvözlő távsürgöny is, a melyet f. é. szeptember 9-én a kongresszus *Istóczy Győzőhöz* intézett, s a melyet *De Biez* – és a fentebb említett három magyar delegátuson kívül aláírtak még: *Gheryely, Gorovey, Butculescu, Moroiu, Polychroniady, Madame Brailov, dr. Brailov, Savel* és *Negoescu*.

De Biez „La question juive” című könyvéből.

II.

Franciaország nem áll rendelkezésre! Jól értsék meg és tartsák emlékezetükben a zsidók ezt a jelszót. Franciaország a mienk, csakis a mienk. Senkinek másnak nincs joga hozzá. Az nem valamely lakatlan puszta. Vannak Franciaországban francziák, a kik fiai a francia nemzetnek, a kik Franciaország földjének a gyomrából jöttek elő, s a kik fiai a Franciaország földjébe évszázadok óta eltemetett nemzedékeknek, a melyeknek dicső tettei féljegy ez vég a könyvekbe s a melyek hazánkból nagy országot teremtettek.

Franciaország ezeké az embereké, nem pedig a csak naturalizált zsidóké.

Manapság minden francia vérű francia ember, lettek legyen őseik nemesek vagy nem, – nemes ember. Pórok csak á tegnapi óta honosí-

tottak. Mi valamennyien Azincourt-ig visszük fel származásunkat. Lettek legyen lovasok vagy egyszerű ijjas gyalogosok, mindannyiunknak az ősei ők.

De nem ősei a zsidónak, a ki sohase követte hadseregeinket máskép, csak mint a varjú, hogy meglopja a haldoklókat és kifosztja a halottakat.

Eh, a manóba! Nézzétek csak ezt a zsidót! Neki Franciaország kell, se több, se kevesebb. Franciaország tetszik neki.

A zsidónak a szeretete Franciaország iránt a rókának szeretete a csirke iránt. S azért a Forradalom egy óriási hibát követett el akkor, a mikor ennek a majdnem fogatlanná vált rókának fogakat adott.

Most már ismerjük a zsidót kívülről-belülről. Közel száz év óta elég időnk és alkalmunk volt megismerni őt, s megtudni, hogy ő sohase az, a kinek látszik.

Nem fogjuk engedni, hogy hazánkat ez a nomád-csorda elfoglalja, a, kik még külföldieknek se mondhatók tulajdonképen Mert legnagyobb részök német ugyan, de ők németek is csak úgy, amint francziák, és szintúgy nem francziák, amint nem németek és nem oroszok.

Ők az Alliance israélite hazájából valók, a mely „se francia, se német, hanem zsidó!” Ok maguk mondják ezt. Roszul tennénk, ha őket szavukon nem fognánk. S mivel ezen Alliance bizottságában vannak olyanok, a kik többé-kevésbé tartalékos tiszték, egy szép reggel azt fogjuk nekik mondani, hogy le kell tenniök a tisztí kardbojtot. Mert a ki nem francia, annak nincs joga a francia hadseregben tisztí rangot viselni.

Fel is út, alá is út, mertjének oda, a hová akarnak.

Franciaország nem áll rendelkezésükre!

Hogyan! Minden dicsőségünk, minden győzelmeink, minden vereségeink arra szolgálnának, hogy a zsidóknak egy ígéretföldét csináljunk! Azért lenne mögöttünk tiz évszázados vérontás, tiz évszázados elsőrangú csillag, tiz évszázados irodalom, művészet, tudomány, lángész, találmányok; azért lennének mögöttünk tiz évszázados erőfeszítések és apostolkodás az emberiség nevelésében s a becsület és emberi méltóság fentartásában, – azért lenne mindaz, hogy mi annyira-mennyire alkalmas hazát csináljunk annak a parazita fajnak, a melyet zsidónak neveznek!

Nem, ez nem fog megtörténni, ez nem lehet. S itt hallom a csontjaikat megzörögni koporsóikban mindazoknak, a kik éltüket adták Franciaországért, a mióta Franciaország létezik. Földből kijövő hangok kiáltják nekem oda, hogy ez lehetlenség, s kérdezik tőlem, mit csináltak ezek a bűdös ghettojukból kiszökött rabszolgák, hogy egyszerre oly nagy szerencséhez jutottak, ahhoz a szerencséhez, hogy francziák legyenek.

Mit csináltak? A háború alatt Németország kémei voltak ellenünk. Lecsapolták az ország tőkét. Meghamisították a közszellemet. Az erkölcs niveauját leszállították, folyton ápolván az ember salakját képező ösztönöket; a meg hasonlást és egyenetlenkedést hintették el közöttünk amint csak tudták, a körülmények szerint legalkalmasabb eszközökkel. Elűzték bennünket mindünnét, s minden megélhetési eszközt a maguk embe-reinek adtak. Existenciánkban fenyegetnek bennünket, s maholnap készek életünkre törni,*) hogy minél nagyobb helyet csináljanak a maguk faj-rokonainak. Ezeket csinálták a zsidók!

*) Egy zsidó (nem emlitem a nevét, hogy reklámot ne csináljak neki, ezzel egy zsidó érvet használva) ezt mondta egyszer nekem: „Mi önt és az ön embereit

Íme! idáig jutottak a zsidók igényei. Neveik *heim*-mel, *ach*-hal *isch*-sel, *echt*-tel, *erger-berger*-rel, um-mal végződnek, mint Barnum, a külföldről tolokodnak be. Franciaországban csak tegnap óta vannak, csakis az ország romlására és elcsenevészedésén dolgoztak, – s elég szemtelenek azt a gondolatot táplálni, hogy minket hazánkból kiszorítanak. A zsidó szemtelen, támadó, fenyegető, de nem büszke.

Mi azonban büszkék vagyunk, s nem szeretjük, ha valaki filozófikus tanácsokkal akar rajtunk segíteni.

A zsidók nagyon elszámították magukat, a mikor azt hiszik, hogy Franciaország az ő ígéretföldük. Becsvágyuk elvakítja őket. Számításukat a francziák nélkül csinálták. A francziák Franciaországot a zsidókra nézve igen könnyen a Josaphat völgyévé, Isten büntetésének földjévé tehetik.

Tudjátok meg, hogy *azon a napon, a melyen Franciaország elkezd véledek, az egész világ ugyanazt fogja tenni veletek.* Ez nem lesz az első eset, hogy hazánk fogja adni a jó ízlés tónusát.

Ha Franciaország egy szép napon kijelenti, hogy nem tarthatja meg a zsidókat, kíváncsi vagyok rá, ki fogja majd megtartani őket. *Mindünnét elkergetik őket.*

Éppen tizenhat esztendeje annak, hogy Franciaország azzá az acclimatationális kerrté lön, a melyben Európa emancipálja a zsidait; valóban ideje, hogy ez a helyzet véget érjen.

De hisz emancipálni a zsidót annyi, mint Franciaország vége; a zsidó megöli a jóltevőjét, elfoglalja a helyét, összekaparja a vagyonát. Jusson eszünkbe *Mardocheus diadala*, a mely Ferrières-ben vnn a Rothschildeknél.

Mardocheus diadala a zsidó bekövetkező diadala Franciaországban, ha le nem mondunk azonnal veszélyteli magaviseletünkről. Az a kép az a cél, a melyet egy zsidó se téveszt el szemei elől. Ott van az Rothschildnél, mint a Krisztus képe ott van a pápánál, s mint a Szabadság képe ott van községházaink termeiben. Az a legmagasabb jelkép; az a diadalmas zsidó mythosza.

Tehát egy fenyegetés; és minő fenyegetés! Nézzétek Lengyelországot, a mely a legtágabb kaput nyitotta Izrael fiai látszólag békés'inváziójának. Siessünk, és *ki innen a zsidóval!*

Persze a zsidó nem egykönnyen megy ki azon országból, a hol jól érzi magát, s a melynek urának képzele magát. De láttuk őt kivonulni Egyiptomból.

Ma napság a zsidónak a jelszava a háború. Hogy finanziaális szédelgéseikről s ismert üzelmeikről elfordítsák a közfigyelmet, s hogy egy újabb háborúból, a francziák vérenek árán, Rothschild és a többi zsidó bankárok újra néhány milliárdot zsebre dughassanak, – folyton a Németország elleni revanche van a szájukban. (Épen úgy mint minálunk is

agyonlövetjük, a hol csak elótálaljuk önöket!” Sokkal jobban ismerem a zsidót és sokkal jobban tudom, mire képes, semhogy e nyilatkozatban örültséget lássak. A zsidó mikor a látszólagos hatalom egy bizonyos fokára emelkedett, semmitől se riad vissza. Én tehát azt feletem s felelem ennek a zsidónak, hogy jól nézzen meg engem, mielőtt azt képzelné, hogy engemet s az enyéimet olyan könnyen föbelövehetné, mint a hogy képzele magának. A francziák már megcsinálták a Szent Bertalan-éjt, megcsinálták a Szeptembert is. Okos ember érthet belőle.

a minden áron háború-pártnak az élén a zsidók és czégyeres zsidóbarátok állanak. – Szerk.) De hát miért ez a türelmetlenség? Mi, mi vámi tudunk.

De hát ma napság már tudjuk, hányadán vagyunk a zsidóval. Akármibe fogjon, szemmel kísérjük őt.

Hát szabadságában áll neki minket a határra küldeni, ha valami előnyét látja ebben. Mi belemegyünk ebbe a zsidóháborúba. Igen, mi menni fogunk, mert utóvégre is Franciaország a mienk, s bárhonnét fenyegetse azt veszély, életünkkel tartozunk hazánknak.

De mi nem fogunk a határra menni úgy, a miként a zsidó szeretné hogy menjünk, s a hogy minket vezetni szeretne, mert hisz vannak zsidó tábornokaink is.

Nem! nem! Mi nem leszünk a zsidó bank katonái, se pedig a „magas szemitizmus” zászlótartói.

Nem! nem! Mi nem fogjuk francia kék vérünket ontani a zsidók fekete véreért! Nem! Mi nem ragadunk fegyvert, hogy megvédelmezzük Rothschild úr vagyonát, vagy hogy megmentjük azokat a palotákat és kastélyokat, melyeket a panamai, korinthusi, algiri és romániai vasúti pénzemberek és ügynökök francziáktól Franciaországban lecsapolt pénzen vásároltak.

A francziák a határon, annyit tesz, hogy a zsidó Franciaország korlátlan ura.

Azért ne induljunk addig a határra, a míg bent rendszabályainkat meg nem tettük. *Előttünk van az 1792-ki férfiak példája. Kövessük őket.* Ezúttal senkinek sem lesz kifogása. Mert ezúttal *nem* francia vér fog folyni. Igen, miként az 1792-ki férfiak, követeljük mi is garantiákat a belföldi ellenség ellen, és ne menjünk a küllellenség ellen mindaddig, a míg meg nem bizonyosodtunk abban, hogy nem hagyunk a hátunk mögött ellenségeket.

Ma a zsidók nyugtalanok. Kérdezzetik egymást s tűnődnek a fölött, a mi történik. Legutóbb Rothschild Alfonzné asszony magánál egy nagy-tanácsfélést, egy sanhedrinfélést hívott egybe enquéte-re, kitudandók, honnét jönnek azok a csapások, a melyeket a közvélemény rajok mér, a mióta Drumont könyve bennünk az eszméknek egy eddig alvó világát keltette fel. Természetesen állíthatni hitték azt, hogy Drumont pénzt kapott. A zsidók nem tudják elképzelni azt, hogy valaki képes legyen egy őszinte és bátor tette a nélkül, hogy megvesztegetve ne legyen. Kutatódtak, de semmit se találtak, a mi igazolhatta volna ezt a gyanút. Mindazonáltal elhatározták, hogy kiadnak egy jelszót. Ez a jelszó a zsinagóga által lón közzétéve s ez volt: Nem kell megvenni Drumont könyvét, hogy ne kereshessen pénzt ez a *goj*. Ez aztán a zsidó tempó!

Egyidejűleg a főrabínus láttatni engedi hívei által azt, hogy bizony az ő lelke sem igen nyugodt szemben a Franciaországban végbemenő mozgalommal. „Ez a könyv egy jóslat és a büntetés kezdete,” – monda állítólag mágusi jargonjában.

Hát igen, Drumont könyve tán jóslat és egyúttal a büntetés kezdete is. Mi egy ébredő faj vagyunk, a mely Ábrahám fajának az üzelméit már megsokallta. A francia faj latin, gall és celta elemek vegyülméke. Ez összeségét képezi az udvariasságnak és lovagias érzelmeknek, a melyek pompás kizsákmányolási talaj a zsidó agyafúrtság részére.

Aztán, a mikor bizonyos, az idő által meghatározott okoknál fogva, a celta elem fel talál ébredni, hirtelen felülkerekedik a faj jellemében, s akkor vigyázz! Ekkor nincs többé se udvariasság, se lovagiasság, mondjuk, anyámasszonyosság ekkor vadság van. A Celta Franciaországnak a vadállata, fogainak csikorgatása rettenetes, és tanácsos nem ingerelni őt.

Egyébiránt férfiak vagyunk, a kik megelégtünk a dolgot, és készek vagyunk ezt az illetőknek értésükre is adni.

Egy faj vagyunk, a mely magát védelmezni készül, s akkor a zsidó vigyázzon magára. A legkisebb kétes mozdulatnál körmére éghet a dolog.

Aztán a jelen évszázad is liquidációjához közeledik. Ez a liquidáció fenyegető volt reánk nézve, és a socializmus felütötte fejét a belföldön, hogy követelje Franciaországtól azt, a mi őt megilleti.

A socializmus tévedett: Franciaországnak nincs többé semmije, semmit se tud visszaadni a szegény munkásoknak, semmit se vett el tőlök, a zsidónál van minden. És Franciaország pénze a zsidók kezei közt van.

Ah! a zsidó azon dolgozott, hogy bennünket desorganisáljon agent provocateur-ökkel, destructiv elméletekkel, a kommunizmussal, a nihilizmus példájával a külföldön, a socializmus túlzásaival a belföldön.

Nohát, ezúttal is rá fog dőlni a Bábel tornya és összezúzza őt.

A ki karddal vág, karddal fog elveszni, – meg van írva a szent-Írásban. Vigyázzanak manapság a visszavonás ezen apostolai, hogy a socializmus ne forduljon a zsidóság ellen.

Azon pusztá tény folytán, hogy mi védelmi állásba helyezkedünk, és .. bástyáinkat felfegyverezzük (s már tesszük is ezt; mert létezik egy anti-szemita társulat, a hol Franciaország érdekei francia kezekben vannak letéve,) zavar álland be a zsidó stratégiában.

A mai naptól fogva sorompót emelünk a zsidó birtok és a mi birtokunk között. Jól tudom, hogy nekünk Franciaországban csak erkölcsi birtokunk van, vagy körülbelől csak ez. Egy okkal több, hogy ezt a sorompót, a melyet emelünk, áthághatlanná tegyük; ez szellemünkben van felállítva, s elég arra, hogy időnk legyen egy másnemű sorompót is felállítanunk.

A zsidók menni fognak, el fognak kergettetni. Mi nekik szakadárság vagyunk. Ok előttünk tisztátalanok. Mint mindent, a mi tisztátalan, ki fogjuk magunkból választani természetes utakon

Már látom a baljóslatú karavánt, követve a gólyákat, messze-messze vonulni, keresztül-kasul, tüskön-bokron, mert nem ismeri az utat Palesztinán és Egyiptomon kívül. Útjában Babylon, Théba és a körüllevő országok, romjaikból követ ragadnak, hogy hozzája vágják.

Menjen, menjen oda, a hova ösztöne hajtja. Szedje-vegye sátorfáját, öltse fel úti ruháját. Mindenütt a hol elhaladni fog, a Bolygó-zsidó karavánjának fogják nevezni.

Ha élni akar ez a karaván, mindenek fölött hátra ne nézzen. Ne törekedjék visszatérni abba a házba, a melyet elhagy. Mert ennek a háznak az ajtaja zárva van; nem lépendi többé át annak küszöbét.

Menjen a zsidó, nyödjön, kiabáljon, sírjon, óbégasson, ez az ő dolga. Mi se segíteni, se megszabadítani nem fogjuk, nehogy alkalmat adjunk neki megállapodni.

A zsidó nem állapodik meg, nem nyugszik meg, nem ül le. Kóvályog.

Kóvályogjon, hisz az ő hazája a kóválygás.

A mi pedig azt illeti, hogy a zsidó magát francia polgárnak mondja: nem, a zsidónak nem szabad többé francia polgárnak mondani magát. A zsidó egy alkalmi állampolgár. Nem tudjuk, mit csináljunk velük, mi-helyt többen vannak a kelleténél. Tudjuk, mit akarnak és mit érnek. Nem állanak a képünkhöz.

És aztán körülmételve is vannak. Ez a seb nem francia seb.

Izrael az a Bolygó-zsidó, a kit láttak már utazni odáig, a hol a föld végződik, odáig, a hol a part nélküli tenger kezdődik, s a kire ujjal mutogatnak, a mióta csak keresztülfutja a Mindenséget a Szemehé lónak a társaságában, a mely éjjel-nappal barangol a világ reggelétől kezdve.

Izrael, a zsidó Prometheus egy mozgó Kaukázushoz odalánczolva.

Franciaország nem lehet az a Hercules, a ki őt leoldani fogja.

Oldja le önmagát, ha tudja. De nem fogja ezt tenni tudni.

A zsidó ösztönének rabja, hivatásának rabszolgája.

Szenvedje végig ezen hivatását, semmiségének örökkévalóságáig!

Ki innen a zsidóval, takarodjék!

Váljunk meg egymástól, és jó szerencsét!*)

Az antiszemita pártszövetkezet mozgalmi kerületekben.

Csúzy Pál, a mérsékelt ellenzéki antiszemita párt tagja szeptember 21-én Komlóssy Ferencz képviselő társaságában meglátogatta kerületét, a tolnamegyei *szakcsi* kerületet. Legelőször is Döbröközre ért, s itt egy, amint egyrészt szomorú látványnak lőnek tanúi a nevezett képviselők, úgy másrészt lélekemelő magaviseletet tanúsítottak azzal, hogy megmentőivé lőnek Döbrököz községének. Az esetet egy döbröközi tudósítás következőleg írja le:

Szept. 24. „Ma érkezett községünkbe kerületünk képviselője Csúzy Pál, Komlóssy Ferencz orsz. képviselő társaságában. Alig hogy letelepedtek, megkondult a vészharang, mely tüzet jelzett. A két képviselő ott termelt a tűz színhelyén s a mentéshez fogott; ott láttuk őket a házak tetején, majd az utcán tanácsot és parancsot osztogatva a fejt vesztett népek, mert a szél dühöngött, a községi előljárárság pedig Högyészre volt berendelve. Alig sikerült a tüzet lokalizálni, ismét tüzet jeleztek, s a falu egy pillanat alatt három helyen tűzben volt. A jelzett képviselők önfeláldozó buzgalommal működtek a tűz eloltása körül, és tapintatos vezetésüknek köszönhető, hogy községünk porrá nem égett. Az ég anyala hozta őket körünkbe, a kik megmutatták, hogy az igazi népképviselő felfogja a népek anyagi érdekeit, s nem csak szóval, ha-

*) A zsidók kiűzték Franciaországból a fejedelmi hercegeket. Ezzel utat nyitottak a Köztársaságban a kivételes törvényeknek. Taktikájuk itt ismét ellenünk fordul. Nehezen lehetett volna a zsidók ellen kivételes törvényeket kieszközölni. Nem forog fen többé ok arra, hogy ne hozzunk ilyen törvényeket. A köztársaság ily törvényeket hozott a hercegek ellen, a kik utóvégre is francia férfiak.

nem tettel is tud a népért áldozatot hozni. A beszámoló elmaradt, de a jelzett körülmény megörökíti nevüket s minden beszámoló beszédnél hatásosabban beszél emberbaráti gondoskodásukról. Községünk hálásan fog visszaemlékezni látogatásukra, mert ők voltak megmentőink.”

Döbröközről aztán a kerület több községébe utaztak, s mindenütt a legszívélyesebb fogadtatásban részesültek, s úgy Csúzy, mint Komlóssy beszédei nagy tetszést arattak. Szakoson, a kerület központján, a képviselőket koszorúkkal halmozták el. A szívélyes fogadásban jó példával járt elől a szakcsi kerületbeli derék papság, a melynek oroszlánrésze volt abban, hogy a szakcsi kerület az antiszemitizmus részére meghódítva lett. Meg vagyunk győződve, hogy e lelkes papság a maga részéről is mindent el fog követni, hogy a szakcsi kerület, a melyben máris készülődik fellépni egy kormányparti filoszemita jelölt, – az antiszemitizmusnak meg is fog tartatni, s Csúzy Pálnak a neve, a ki a kerület érdekében oly élénk tevékenységet fejt ki, – a választási urnából újból győzelmesen fog kikerülni.

Veres József, az orosházi kerület képviselője s a 48-as függetlenségi antiszemitapárt tagja szeptember 11-én Szent-András és Öcsöd nagy alföldi községeket látogatta meg. Szent-Andráson a Kőrös-hid táján diadalkapun át vonult be a képviselő az elébe sietett kocsisor kíséretében. Itt nagy néptömeg ölen Zih Károly református rector egy, minden izében talpraesett beszéddel üdvözölte a képviselőt, mire Veres rövid beszéde után az imponáns menet a képviselőt lelkes éljenzés közt kísérte be a községbe. A községben tett látogatások után este a „Népkör”-ben 60 terítékű bankett volt, a hol toasztokban nem volt hiány, a melyek közül kiemeljük Veres Józsefnek gr. Pongrácz János róm. kath. plébánosra mondott felköszöntőjén kívül, dr. Nyíri Elek gyomai gyakorló orvosnak az antiszemitizmus diadalára mondott felköszöntőjét. Nyíri Elek ur a „12 röpirat”-nak buzgó cikkírója, a ki e szerint e füzetek olvasói előtt dicséretesen ismeretes egyéniség.

Másnap, vasárnap, az isteni tisztelet után, számosan egybesereglett választóközönség előtt a községháza melletti szép térégen tartotta a képviselő beszámoló beszédét. A beszámoló beszéden a szomszéd *Smrvas-iól* is többen jelen voltak, s méltán irigyelhették a szomszéd kerulettől jeles *antiszemita* képviselőjét. No de hát egyedül rajtuk áll, hogy egy év múlva nekik is *antiszemita* képviselőjük legyen.

Délután a képviselő Öcsöd községébe ment kíséretével. Az öcsödiek bandériummal, hosszú kocsisokkal és zenével vonultak eléje. A községbe érkeztekor őt Győry Imre, Öcsöd község derék főjegyzője üdvözölte; mire a képviselő érzékeny szavakkal köszönte meg a nem várt rendkívüli kitüntetést.

A menet erre a község háza elé vonult, a hol a képviselő 2–3 ezer ember előtt mondotta el beszédét, a mely oly nagy tetszéssel találkozott s oly lelkes éljenzést keltett, hogy beszéde végeztével az Öcsödi polgárok ősi magyar szokás szerint őt karjaikra emelték fel. Este a Népkörben bankett fejezte be az ünnepélyességeket.

Szept. 19-én viszont Tót-Komlóst látogatta meg Veres József, a hol a nagyszámmal egybesereglett közönség, beszédét lelkesen megéljenezte, s a legjobb hangulatot keltette a közönség szívében. –

Ugyancsak szeptember 19-én tartotta a mosonmegyei *zurányi* ke-

riület képviselője, dr. *Nendvich Károly*, a mérsékelt ellenzéki antiszemita párt tagja, beszámolóját a kerület székhelyén Zurányban.

Nagy hatást keltő beszámoló beszédéből adjuk a következőket: „Midőn Önök, t. választók, a beszédeket és az országgyűlésről szóló jelentést, melyeket önöknek átküldtem, ismételve átolvassák és elteszik, még gyermekeik és unokáik is meggyőződhetnek róla, hogy vájjon képviselőjük igazat mondott-e akkor, midőn azt állította, hogy ha a dolgok még 50 esztendeig úgy mennek, a hogyan azok az utolsó húsz év óta, t. i. a zsidók emancipációja óta mentek, akkor kell, hogy ezen egész ország zsidó kezekre kerüljön. És erre csakugyan legjobb kilátásunk van, ha az országnak egész lakossága minden erejét össze nem szedi és jelenlegi kormányunk elé harsogó „netovábbot” nem dörög.

Számtalanul tettük figyelemtesse a kormányt mindazon veszedelmekre, melyek hazánkat fenyegetik és azon forrásokot megjelöltük, melyekből mindezen hátrányok származnak. Figyelmeztettük ismételve a népnek azon tervszerű kizsákmányolására, melyet a zsidók a nép irányában gyakorolnak; de mindig teljes siker nélkül; sőt inkább folyvást keserű szemrehányásokat és megtorlásokat voltunk kénytelenek hallani a kormány részéről, mely bennünket középkori türelmetlenséggel vádolt és hazafias törekvésünket, melylyel a nyomorult népet a vérszopó vámpirok körmeiből kiszabadítani igyekeztünk, a középkori vallásüldözésekkel hasonlította össze és a felvilágosodott kor szegyenfoltjának jelentette ki. Ünnepeles kijelentésünknek, miszerint küzdelmünknek semmi köze a vallással, hanem hogy az egyedül nemzetgazdasági kérdés, melynek szerencsés megoldásától az ország jövő sorsa függ, a kormány hitet nem adott, vagy legalább úgy tetette magát, mintha nem hinné és mintha az ellenkezőről volna meggyőződve. Neki a nép szenvedései iránt nincsen semmi érzéke, és miután minden évben kénytelen új meg új kölcsönöket fölvenni, azon kényszerhelyzetben van, hogy a zsidóknak szabad kezét engedjön a nép kizsárolására és kizsákmányolására.” –

Pestmegye *heczei* kerületében is mozognak az antiszemiták. A kerület magyar, német és szerb választói nagy lelkesedéssel készülnek sorakozni egy antiszemita jelölt zászlója alá. Kívánatos, hogy a jelölt németül is tudjon, de nem okvetlenül, mert igaz, hogy sok német van a kerületben, de azért mind jól tud magyarul és együtt éreznek mint jó magyarok, velünk; ezenkívül köztük igen sok a szavazó. E kerületben több befolyásos választó *Petrovay Adám* nagy-kürüi birtokost szándékozik jelöltül a választóknak ajánlani, a ki a f. é. bukaresti nemzetközi kongresszuson egyike volt a magyar delegáltaknak.

Veszprémegye *nagy-vázsonyi* kerületéből írják nekünk, hogy ott a választók igen megelégedettének képviselőjük Győrffy Géza eljárásával, a ki 1884-ben magát antiszemita jelszavak alatt választatta meg a zsidó Freistadtler ellenében, s megválasztatása után semmit sem akart tudni az antiszemitizmusból. Tudósítónk oda nyilatkozik, hogy, ha Győrffy „a jövő évben újra reussirozni akar, conditio sine qua non lesz, hogy mint antiszemita lépjen fel”; – mert az antiszemitizmus az ottani magyar úgy mint német nép közt a legpopulárisabb. – E tudósítással egyidejűleg Istóczy Győző meghívást is kapott a nagy-vázsonyi kerület-

ben leendő látogatásra, a mely szíves meghívásnak még a választások előtt meg is fog felelni.

Szeptember 26-án *Vadnay Andor*, a függetlenségi antiszemita párt tagja tartotta beszámolóját kerülete központján *Tapolczán* Zalamegyében. Kíséretében volt *Szemnecz Emil*, a zalaegerszegi kerület függetlenségi antiszemita képviselője. A nagy számmal egybegyűlt választók élénk tetszéssel kísérték képviselőjüknek és *Szemnecz Emil*nek beszédeit.

A reá következő vasárnap, vagyis október 3-án viszont *Szemnecz Emil*, a zalaegerszegi kerület függetlenségi antiszemita képviselője, tartotta beszámoló beszédét a kerület központján, *Z.-Egerszegen*. Az erről szóló tudósítás így hangzik:

Ötezer főnyi tömeg hullámozott tizenegy óraker a városi iskola-épület előtt, hol *Szemnecz Emil*, a kerület buzgó képviselője, beszámoló beszédét volt tartandó. A múlt választás óta a kerületben uralgó lelkesülés ezúttal is oly szívélyes fogadtatást biztosított a szeretett képviselőnek, mely beigazolta, hogy a magyar nép megértette a függetlenségi antiszemita párt nemzeti hivatását.

Viharos éjjennel fogadta az óriási néptömeg a képviselőt, midőn a szónoki emelvényen megjelent, úgy hogy pár perczig tartott, míg szóhoz juthatott. Először is köszönetet mondva a múlt választásnál irányában tanúsított bizalomért, s a hatóságok alkotmányos magaviseletéért^ jelenti, hogy bár csak hat hó óta képviseli a kerületet, a beszámolásra gazdag adatokról gondoskodott a kormány. Azután egymásután ismertette a megyei reformot, melylyel szemben az ősmagyar megyei rendszer hívének vallotta magát, a községi törvényt, s annak a településre vonatkozó hiányait, a népfölkelési törvényt, melynek általános és részletes tárgyalásában maga is részt vett.

Ezután a Janszki ügyet és fejleményeit ismertette.

A 22 millió póthitelnél alkalmat vett a pénzügyi politika ismertetésére, az évről-évre szaporodó deficittel szemben az önálló vámterületet jelölte meg a szabadulás eszközeül, mely által az ipar fellendülésén kívül legalább ötven millió évi jövedelemre számíthatnánk.

A zsidókérdést keresztény nemzeti szempontból fejtegette. Ezután a képviselő örömmel hivatkozott reá, hogy sikerült az antiszemitaizmus által felkelteni a keresztény önérzetet és összetartást. Hivatkozik a pápa encyklikájára, melyben megdicséri a magyar nemzetet a zsidóházasság elvetéseért. Majd a börzékert s a börzeadó-javaslatot ismertette, végül köszönetet mondott a választók lelkesedéseért, bizalmáért és szeretetéért.

A beszámoló minden szavánál lelkes éljenzés hangzott fel, s a hallgatóság közt nagy számmal levő megyei intelligencia meggyőződhetett a képviselő kiváló tehetségeiről és meggyőződhetett az iránta törhetlen szeretettel viseltető választók hangulatáról.

Az általános lelkesedés közt *Vadnay Andor* kezdett szólni, ki minduntalan küzdve a viharként feltörő éljenekkel, a zsidó-kérdést fejtegette. Szólt a birtokos-osztály pusztulásáról s a zsidókérdésnek a nemzetiségi kérdéssel való összefüggéséről. Szerinte a nemzetiségi izgatások mind erősebbek lesznek, mert a zsidóság a magyar birtokos-osztályt kipusztítva, elfoglalta ugyanannak helyét, s magyarnak adja ki magát s ezáltal csak gyűlöletessé teszi a magyar nemzetiséget. A zsidókérdés megoldásánál figyelmezteti a polgárokat, hogy a zsidók tolakodó és türelmetlen

fellépése által ne hagyják a szenvedélyek által elragadtatni magukat. Végül a választók lelkesedését megköszönve, s a kerület képviselőjét bizalmukba ajánlva, békés távozásra hívta fel a lelkesült tömeget, mely a meg-megújuló éljenzések közt csak nehezen oszladozott.

A képviselőket ezután a nép újongó örömmel kísérte lakásaikra. A zsidók és a szolgálatukban állók meggyőződhetek, hogy a mint a zalaegerszegi kerületnek eddigi képviselői közül egy sem bírt az igazság és lelkesedésnek azzal a varázserejével, mint Szemnecz Emil, úgy a nép sem viseltetett még egyetlen képviselőjéhez sem oly kitartó és napról-napra növekvő szeretettel és lelkesedéssel, mint jelenleg.

A beszámoló után Ruzsics Károly ügyvéd vendégszerető házánál dús lakomához ültek a képviselők. Délután Nemes-Apátiban Briglevics Károly birtokost látogatták meg, s az estét Kerkapolyi Mór földbirtokos szives vendéglátása tette reájok nézve kellemessé.

A kerület hangulata kitünő, s az általános lelkesedést növelni fogja a képviselő legközelebbi körútja az egyes vidékeken.

Ugyancsak október 3-kán *Istóczy Győző*, egy régibb szives meghívásnak megfelelően, *Komlóssy Ferencz* képviselő társaságában, Nagy-Födemesen Pozsonymegyében ft. Méhes Károly plébános ur vendége volt. Az e napra esett n.-födemesi bucsu alkalmából mintegy 60 vendége volt a vendégszerető házigazdának. N.-Födemes négy kerületnek, nevezetesen a *somorjai*, *szempczi*, *galanthai* és *duna-szerdahelyi* kerületeknek a határpontján fekvén, alkalma nyílt a nevezett két képviselőnek e négy kerület hangulatáról az egybegyűlve volt elvbarátok ismertetései alapján maguknak alapos információkat szerezhetni. Ez információk szerint a mérsékelt ellenzéki antiszemita-pártra nézve rendkívül kedvezők az ottani viszonyok, úgy, hogy a szempczi kerületet nem is említve, a melynek már jelenleg is antiszemita képviselője van, – Ráth Ferencz, – a többi három kerületben is biztosan győzni fog az antiszemita jelölt. A *somorjai* kerületben az 1884-ben csekély szavazatkülönbséggel kisebbségben maradt *Kudlik József* püspöki-i plébános nevét a választók máris újból hangoztatják.

Este a tüzoltóegylet fáklyásmenetet rendezett, a vidékből is özszesereglett nép tömeges részvétele mellett. Istóczy Győzőt a nép nevében egy szép beszéddel Méhes Károly plébános ur üdvözölte, s a most nevezett képviselő nagy lelkesedéssel fogadott beszédben köszönte meg az iránta tanúsított meleg ragaszkodást.

Baranyamegye *sásdi* kerületében 1884-ben *Szitár Dénes* budapesti ügyvéd volt az antiszemita párt jelöltje, de Siskovich Tamás pártönkivüli ellenében csekély szavazatkülönbséggel kisebbségben maradt. Siskovich Tamás hír szerint többé fellépni nem szándékozván, ez okból, de különben is, a kerületbeli antiszemiták már újra megindították a mozgalmat Szitár Dénes jelöltsége érdekében s ezúttal a sikerre való biztos kilátással. Szitár Dénes, a hozzá több oldalról intézett meghívás következtében, legközelebb látogatásokat tesz a kerületben.

Pestmegye *duna-pataji* kerületéből írják nekünk, hogy ott a kormánypárt pogányul járt el a választók ez idei összeírásánál az antiszemita községek választóival szemben. Így Vadkerten be lett írva 280 választó, holott 1884-ben 780 volt; Kis-Kőrösön be lett írva 320, volt 1884-ben 674. Duna-Patajon be lett írva 395, holott 1884-ben 700 vá-

lasztó volt ott, s ez így megy tovább. Egyébiránt a Gajáry úr és pártja mindamellett elszámítja magát, mert Kalocsa városa, a hol az idén 1200 választó van beírva, most kevés kivétellel antiszemita érzelművé lett, s így nem fog többé frontot csinálni az antiszemita jelöltnek, amint ezt 1884-ben tette. E kerületben újból fel fogják léptetni a minap 38 szóval kisebbségben maradt *Fülöpp Györgyöt*, a kinek mint katolikus plébánosnak megválasztatását, reméljük, Kalocsa bíboros főpapja a jövő évben nem fogja többé megakadályozni a szabadkőműves Gajáry Ödön érdekében. Mert hát az 1884-ben tanúsított eljárása bizony nem volt méltó egy bíbornok-érsekhez, főleg szemben azzal a szép ténynel, hogy a protestáns választók egész lelkesedéssel küzdöttek Fülöpp György megválasztása mellett.

A tolnai zsidó törkölyfürdő.

Az antiszemita lapok már régóta konstatálták azt a tényt, hogy a zsidó korcsmárosok, pálinkafőzők stb. a célból, hogy a keresztény népet irtsák, az általuk elárusított italokba mindenféle undok tárgyakat s lassan ölő mérgeket kevernek.

A zsidók ezen tényeket határozottan tagadták; a filozemíták pedig elszörnyűködtek, hogy hogyan lehet a „felvilágosult” 19-ik században ilyen előítéleteket táplálni?!

Nohát, most a tolnai zsidó törkölyfürdő hivatalosan beigazolt ténynyé vált; s ha már a zsidók beigazolt módon nem áttallják azt a törkölyt, a melyből a nép számára pálinkát főznek, – rühes és koszos fajbeliek fürdőjéül felhasználni, – könnyen el lehet képzelni, hogy még micsoda dolgokat mivelhetnek azokkal az élelmi szerekkel és italokkal, a melyeket a gójoknak elárusítanak! . . .

Dr. *RácZ Géza* képviselőt illeti meg az érdem, hogy ezt a népünk egészségügyére nézve oly nagyfontosságú kérdést a képviselőházban interpelláció tárgyává tette.

Dr. *RácZ Géza* ugyanis a képviselőház f. é. szeptember 25-én tartott ülésén a miniszterelnökhöz mint belügyminiszterhez a következő interpellációt intézte:

T. ház! – Tolnamegye Tolna községében a zsidó hitközség elnöke, tehát oly egyén, kit társai méltónak Ítélték maguk között az első helyre, névszerint Kohn Salamon tolnai bérlő, szeszfőző és regalós, pálinkafőzésre szolgáló törkölyéből – bocsánat a szóért, de nem enyhíthetem – rühlepte fajrokonai számára gyógyító fürdőt rögtönzött. A hivatalos küldetésében járt pénzügyőr ott talált egy ilyen, a legundokabb fertőző bőrbetegséggel fürdőző zsidót, Kohn Salamon törkölylyel tele pálinkás kazánjában. Tolna községben 1248. igt. sz. a. van hivatalos jelentés erről a botrányos esetről.

Íme, t. ház! hová jutottunk a zsidóság drága jóvoltából. Az a föld, melyet hajdan tejjel, mézzel folyónak méltán nevezett a világ, a zsi-

dókra nézve lett Kánaán földjévé. Tejben, vajban fürdik a zsidó ezen a földön, de ez neki még nem elég, hanem speciális szükségleteire törkölyfürdőket is rendez be magának. (Derűtség) De milyen fürdőt?! Abban az időben, mikor az egész ország, különösen a főváros annyi kegyetlen járvánnyal van sújtva, a minden emberi érzéstől elrugaszkodott zsidók ocsmány ragályos betegségük fekélyeit a koldussá tett földnépe számára italul szolgáló lében áztatják le! S a néphit azt tartja t. ház, hogy ha sz. Mihály nap előtt nincs dér, a zsidó számíthat az említett utálatos bőrbetegségre. Képzeltető tehát, mily számmal vehették igénybe a zsidók országszerte az ily törkölyfürdőket most a szeptemberi enyhe időjárás mellett! (Derűtség a bal és szélsőbaloldaldal némelyi padján.)

Meglehet, t. ház, hogy az illetők – mint rendesen – majd erre az esetre is előszedik az eltusolásnak ismert eszközeit. Valószínű, hogy a többi zsidóság ismét azonosítani fogja magát a tetten ért bűnösökkel. Hisz élénk emlékezetünkben van még a múlt évből a hasonló Moskovits-féle ügy; láttuk, mennyire ment akkor is az elítélt érdekében hitsorsosainak részvétele és vak buzgalma, hogy még a budapesti esküdtsek tagjait is megdobálták, a miért lelkiismeretesen bátorzkodtak ítélni. Attól a zsidóságtól, mely erre képes volt, kitelik az is, hogy védelmére keljen a felhozott gyalázatos eljárásnak, melyre csak az Amerikába bevándorlott gyülevész kalandoroké hasonlítható, kik a benszülötteket himlő és más ragályos betegségben sínlődők ruháival árasztva el, majdnem tökéletesen kipusztították.

Ha erre gondolunk, t. ház, és a most felhozott esetet érdeme szerint számbaveszszük, könnyű benne megtalálnunk egyúttal annak a statisztikailag igazolt jelenségnek magyarázatát is, hogy a keresztény lakosságnak, feltűnően rohamos anyagi romlása mellett, miért oly rendkívül kedvezőtlen halálozási aránya is ott, a hol sok közte a zsidó és zsidókorcsmáros? Budapest polgármestere is 8 órakor este a zsidó pálinkás putikokat mint a kolera tenyésztő helyeit bezáratja. (Mozgás) Ha nézzük az újságokat, mit találunk? Azt, hogy daczára annak, hogy a piszok volna a terjesztője a kolerának és úgyszólván a zsidóság maga okozza a kolerát, zsidó azért alig esik kolerába. (Derűtség)

Kérem, ez nem olyan nagyon nevetséges dolog. Tessék megnézni a lapokat, azokra hivatkozom. Zsidók írják, ezek már csak nem fognak olyant írni, a mi nem való, az ő érdekeikről szólván.

Különben interpellációmát bővebben nem indokolom, olyannyira szól maga mellett, hogy további indoklásra nem is szorult.

Az interpelláció így szól:

Interpelláció az igen t. min. elnök úrhoz, mint belügyminiszterhez a Tolnamegye Tolna községében előfordult közegészségügyi kihágás tárgyában.

Van-e tudomása az igen t. miniszterelnök úrnak, mint belügyminiszternek arról, hogy Tolnamegye Tolna községének zsidó hitközségi elnöke, Kohn Salamon bérlő, szeszfőző és a tolnai regale birtokosa a pálinkafőzésre rendelt törkölyt fertőző betegségben sínylődjő fajrokonainak rendszeres gyógyítására használta fel; így legutóbb e hó első felében, miként a Tolna községi 1248. igt. sz. alatt tett hivatalos feljelentés bizonyítja, a nevezett zsidónál hivatalos küldetését teljesítő

Berecz Ede pénzügyőr annak törkölyllyel teli pálinkás kazánjában egy, a legundokabb bőrbetegségtől kinzott zsidót látott fürdeni?

Ha van tudomása az igen t. belügyminiszter úrnak a mindenkit felháborító eljárásról, akkor, tekintettel arra is, hogy a zsidók közt, kik a pálinkában népirtó működésük legsikeresebb eszközét birják, másutt is el van terjedve ama szokás, hogy pálinkaáagnak vitriolt, lúgot, maszlagos nadragulyát, varangyos békát stb. használnak, míg most a rüh gyógyítására törkölyfürdőket rendszeresítenek, azután pedig az ekként használt törkölyt kifőzik, és utált keresztény embertársaiknak italul mérik ki; továbbá tekintettel arra, hogy éppen a zsidóságnak ezen emberirtó működése amúgy is kedvezőtlen egészségügyi viszonyaink javulását előidézni és különben is kevés szaporaságú magyar népünk halálozási arányát csökkenteni mennyire kevésbé lehet alkalmas:

Kérem az igen t. belügyminiszter urat, szándékozik-e oda hatni, hogy a felhozott ocsmány tetthez hasonló botrányos visszaéléseknek addig is eleje vétessék, míg ezek a szeszmonópolium behozatalával és a regálénak, valamint a korcsmatartási jognak törvényhozásilag való rendezésével a jövőben meggátolhatók lesznek; jelen fenforgó esetben pedig a bűnösök méltó büntetésüket ki ne kerüljék?

Az interpelláció közöltetni határozatott a belügyminiszterrel.

Elhárítandó akadályok.

Legutóbb megjelent cikkemben megvilágítottam az antiszemitizmus eddigi eredményeit s arra a következtetésre jutottam, hogy az antiszemitizmus nevezetesen nagyobb sikereket mutathatott volna fel, ha a keresztények többsége valamivel több erélyt és önségélyt fejtett volna ki, és több kedvező alkalmat nem mulasztott volna el anélkül, hogy alkotmányos jogait gyakorolja.

Jelen megbeszélésünknek a tárgya az a kérdés: Miért nem eredményezett eddig többet az antiszemitizmus? A felelet erre nem nehéz s általában már a május havi füzetben közölt cikkemben meg lett adva. Most behatólag foglalkozni fogok ezzel a kérdéssel; mert ámbár e füzetekben gyakran volt erről szó, mégis azt hiszem, nem fog ártani, ha a keresztényeket újabban is emlékeztetjük teendőikre és szívükre kötjük nekik, mit kell tenniök ez ügyben annyival inkább, mert elleneink alig mulasztanak el egy napot, hogy belénk ne kötnének.

Tudvalevőleg sok keresztény ember van, a kik, ha az antiszemitizmusról helyes fogalommal bírnának, e fölött egészen másképp Ítélnének, mint a hogy teszik. Már többször volt alkalmam olyan keresztényekkel az antiszemitizmus fölött beszélni, a kik különben igen kedélyes emberek, de a zsidósajtó humanitáskodása által elveszett náluk minden értelem az antiszemitizmus iránt; ők a szabadelvű szölamokat, mint „szabadság, egyenlőség, testvériség” teljesen abban az értelemben veszik, a melyben ők a zsidósajtó által azok fölött oktattatnak; sok fáradságomba került, míg sikerült csak részben is eloszlatnom az antiszemitizmus iránti előítéleteket; mert újra meg újra erre vagy amarra az előkelő személyiségre hivatkoznak, a kik a szabadságot, egyenlőséget, testvériséget is a maguk szája íze szerint magyarázzák. Én törekedtem bebizonyítani, hogy nem

absolut, hanem igenis csak relatív szabadság, egyenlőség és testvériség létezik. Hova jutnánk ugyanis, ha a szabadságot zsidó értelemben akar-nánk magyarázni? Hisz világos dolog, hogy a szabadságot nem lehet odáig kiterjeszteni, hogy a zsidóknak szabad legyen tetszés szerint uzso-ráskodni és svindlereskedni stb. Az egyenlőséggel ugyanígy vagyunk; a zsidó sohase fogja magát a kereszténnyel egyenlőnek érezni, mert magát kiválasztott népnek tartja. Azért nagy tévedés azt hinni, hogy a zsidó-kérdés megoldható akként, hogy a zsidók vegyes házasság útján a magyar nemzetbe beolvadnak, s ekként velünk egyenlőkké tételhetnek. Mi elég-példáját láttuk az ilyenféle összeolvadásoknak, s láttuk, mikép néznek ki azok a gyermekek, a kik egy valódi magyar embertől és egy zsidóasszony-tól származtak; a zsidóból nem lesz magyar, hanem az lesz zsidóvá; a zsidónak minden rász tulajdonságát, mint a gyávaság, árulás, uzsorásko-dás és szédelgés stb. el fogná a magyar tulajdonítani, míg a magyar ember jó tulajdonságait, mint: a vitézség, őszinteség stb. mind veszendőbe mennének, – ezt pedig őszinte hazafi nem óhajtja. – A testvériséggel ugyanígy állunk. A keresztények a testvériséget a zsidókra már 19 év óta bőségesen pazarolják, daczára ennek azonban, a zsidók legkisebb te-kintettel sincsenek a keresztények iránt; ellenkezőleg minden törekvésük oda irányul, mi módon zsákmányolhassák ki a keresztényeket, s eszüket mi módon használják fel a keresztények megrontására.

Mi a zsidókat keresztényi szeretettel szorítottuk szívünkhöz, mi kegyeltük őket, minden politikai jogokban részeltetve őket, védjük őket, a mennyire csak lehetett minden igazságtalanságtól, szóval, mindent megtettünk, a mi egy keresztény kultúrnéptől csak követelhető. S miként fizették mindezt vissza a zsidók? – Azt tudjuk mindnyájan.

Számtalan okaink vannak tehát, a melyek a zsidók elleni föllépé-sünket igazolják; mert a zsidók ránk nézve nemcsak alkalmatlanok, ha-nem a legnagyobb mértékben veszélyesek. Az ő veszélyességük százszor nagyobb hazánkra nézve, mint azon hat francia hercegé, a kiket a zsi-dók kiutasítottak Franciaországból. Hanem persze a hatalom többet ér a jognál, és a zsidó-szabadkőműves-liberális francia kormány eljárása megfélel a korszellemnek. Ugyanezen elvnek látszik a mi kormányunk is hódolni, mert nem egyszer volt alkalmunk látni, hogy hatalmát az anti-szemitékkel súlyosan érezteti; hanem aztán másrésről az uzsoráskodó és népfosztogató zsidók ellenében semmit se tesz, hogy a kedves „haza-fias” zsidóknak a hajuk szála se görbüljön meg. Látjuk továbbá, hogy a kormánysajtó az antiszemiták iránti érzelmeinek féktelen módon enged kifejezést s hogy ezt a kormány helyesli; ha azonban a kormányhoz kö-zel álló szabadelvű emberek a kormánynak ezen iránya ellen nyilatkoz-nak, avagy pedig az igazság hatalma által meggyőzötve, tanúságot tesz-nek az antiszemita ügy mellett, akkor az antiszemitzmussal való kokét-tirozásról beszélnek, és megfélemlíteni igyekeznek őket, hadjáratot indítva ellenük a sajtóban. Méltán kérhetjük tehát, váljon az ezen szidalmazó czikkek írói nem hagyták-e el a szabadelvű álláspontot? Nem bizonyítják-o az ő támadásaik az ilyen meggyőződés- szilárd férfiak ellen ezt, hogy ők még azt a fáradságot se vették maguknak, hogy az antiszemi-tizmust komolyan tanulmányozzák? Mert hisz különben nem Ítélnének oly helytelenül az antiszemitikus mozgalom fölött. Váljon őszinte keresz-tény emberek-e azok, a kik ilyeneket cselekesznek? A kormány tehát

jövőre óvakodjék kétféle mértékkel mérni, a kormányajtó pedig jusson annak a felismerésére, hogy időszerű lenne, a zsidókérdést tanulmányozni, s azt kétszer is megfontolni, mielőbb az antiszemitáknak szemrehányásokat tesz, a melyek különben szintoly alaptalanok, mint sajnálatosak, s ne vessen bennünket a sajtó jövőre egy fazékba a szocialistákkal, anarchistákkal stb.

Egy tekintet az antiszemiták programjába elégséges arra, hogy felismerjük, mit akarnak az antiszemiták. Egyelőre csak azt kívánjuk a kormánytól, hogy legalább a bold. lauler álláspontjára helyezkedjék, a kiről tudva van, hogy se az antiszemiták, se a zsidók mellett nem tartott beszédek; és ha már a kormány nyilvánosan nem mutatja magát antiszemitának (ennyit ma még nem is kíváruunk tőle de legalább legyen annyi elnézéssel az antiszemiták iránt, hogy törekvéseiknek elé ne gördítsen nagy akadályokat; mert hisz a zsidóság gyalázatos sajtójával ügyis eléggé gondoskodik arról, hogy mi nagyon gyors léptekkel ne mehessünk előre.

Egy további akadály az antiszemitizmusra nézve a hatodik nagyhatalom, a zsidó sajtó és csatlósai. Itt azonban különbséget kell tennünk a specifikus zsidó sajtó között, a melyet zsidók adnak ki, és az elzsidósodott sajtó közt, amely utóbbiban keresztények működnek mint kiadók. A mi az elsőt illeti, fölösleges és hiábavaló dolog is lenne őket megtéríteni akarni; mert ez feladatául tűzte ki magának, minket antiszemitákat minden körülmények között támadni, s még akkor is, ha kézzelfogható tényeket állítanak is elébök; ugyanezért minket antiszemitákat szintoly kevéssé zseníroznak élceik és gúnyjaik, mint gyanúsításaik, mert hazátlan szabadkőműves-zsidóktól más nem is várható. Másképen áll azonban a dolog az elzsidósodott sajtóval, a hol a kiadók és főszerkesztők keresztények; azonban itt is különbséget kell tennünk az irányunkban ellenséges hangulatú elzsidósodott sajtóról, a mely bennünket szintúgy gyanúsít, mint a zsidósajtó, és az irányunkban jó indulatú sajtóról, amely tisztességes módon iparkodik állításainkat megczáfolni.

Valóban mélyen megszorító dolog látni azt, mikép lépnek fel keresztények keresztények ellen a zsidók miatt, és hogy vannak keresztény hírlapírók, a kik szándékosan kerülnek minden tisztességes kritikát, s minekutánna állításaik mellett semmiféle bizonyítékokat felhozni nem tudnak, a rágalmazásra adják magukat

Azért tehát kétszeres kötelességünk nekünk antiszemitáknak az antiszemita sajtót támogatnunk, a mely a rni érdekeinknek bátor harczosa.

Zwickl János.